

ת"ד 5044/04/12 - מדינת ישראל נגד יצחק בן סימון

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 5044-04-12 מדינת ישראל נ' בן סימון
בפני כב' הנשיא אינאס סלאמה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק בן סימון

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם, מר בן סימון יצחק, הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות שלהלן:

- א. אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים החצייה בבטחה - עבירה על תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה").
- ב. נהיגה רשלנית - עבירה על סעיף 62 (2) + סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").
- ג. התנהגות שגרמה לנזק וחבלה לגוף - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 20/05/11 סמוך לשעה 13:10, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג טוטה שמספרו 88-081-56 (להלן: "רכב הנאשם") בקרית אתא, בשד' הציונות ופנה ימינה לרח' רמז.

הכביש במקום היה תקין, שדה הראייה פתוח לפניו למרחק 14 מטר, על פני הכביש מסומן מעבר חצייה להולכי רגל ומשני צדי הדרך מוצבים תמרורי 306 (ז"ק להולכי רגל) המורים על קיומו.

באותה עת, מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצה את הכביש במעבר החצייה בהליכה רגילה, הולך הרגל גרינברג עוז יליד 2003 (להלן: "הולך הרגל" או "הנפגע") אשר הספיק לחצות כמטר וחצי מרוחב המעבר.

הנאשם, כך נטען, נהג רכבו ברשלנות בכך שלא הבחין בהולך הרגל, לא שם לב לדרך ולא אפשר להולך הרגל להשלים את החצייה בבטחה ופגע בו (אירוע זה ייקרא להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה, נחבל הולך הרגל בגופו ונזקק לטיפול רפואי.

3. הנאשם כפר, באמצעות בא כוחו, בעובדות כתב האישום, למעט באירוע התאונה ותוצאותיה. משכך, נשמעו ראיות הצדדים, כשמטעם התביעה העידו הבוחן רנ"ג רימון חורי, רס"מ אופיר נוימן ומר שגיר גרינברג- אביו של הנפגע (להלן: "האבא"). מטעם ההגנה העיד הנאשם.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את דבריהם והתרשמתי מהופעתם בבית המשפט ולאחר שבחנתי את הראיות שהוגשו ע"י בעלי הדין, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי מעבר לכל ספק סביר וכי יש להרשיע את הנאשם בכל הוראות החיקוק אשר יוחסו לו בכתב האישום.

5. אין מחלוקת בדבר קיומו של מעבר החצייה, לרבות תמרווי 306 שמוצבים במקום, וקיומו של שדה ראייה פתוח שעמד לרשות הנאשם. אין גם מחלוקת כי הפגיעה אירעה בתוך מעבר החצייה. טענתו של הנאשם, כפי שקיבלה ביטוי בעדותו בפניי היא, כי נסע בנסיעה איטית, כשדה הראייה נקי, ובזווית העין הבחין במישהו רץ- לאחר שראה אותו עם ילדה וחשב שברח להם כדור- מיד בלם ונעמד על מעבר החצייה "ושנייה אחרי זה שמעתי את הנקישה בצד הימני של הרכב". הנאשם הכחיש מכל וכל את טענת האבא כי עמד על מעבר החצייה והודה, כי "הפעם הראשונה שהבחנתי שיש ילד שפגע בצד של האוטו הייתה לאחר שיצאתי ואז ראיתי. הייתי מופתע".

6. לעומת הגרסה הנ"ל של הנאשם, העיד האבא בפניי, כי באותו יום יצא בצהריים יחד עם בנו ובתו לכיוון ההורים של אשתו. "הגענו לצומת בין שד' הציונות לבין רמז, הגענו למעבר החצייה, אני **ירדתי ראשון לתוך מעבר החצייה עצרתי באמצע המעבר חצייה** סימנתי לילדים שלי לרדת למעבר החצייה, הבן שלי ירד ראשון לאחר מכן הבת שלי אחריו, **אני נמצא באמצע מעבר החצייה**, הבן שלי הלך אחריו, **איך שהוא עבר אותי צעד אחד לפניי הגיע הרכב, איך שהוא עבר אותי הגיע רכב ודרס אותו** עלה לו על הרגל" (ההדגשות לא במקור).

7. ייאמר מיד, כי עדותו של האבא הותירה עליי רושם אמין וחיובי, וגרסתו הייתה קולחת ואחידה, הן בעדותו מעל דוכן העדים והן ביחס להודעתו במשטרה. בכגון דא, לא ראיתי כי נפלו סתירות מהותיות בגרסאות שמסר האבא. כאן יצוין, כי ער אני לעובדה שמדובר בעדות יחידה לעניין הנסיבות, אלא שעדות זו, לאחר שבחנתי אותה בזהירות ובקפידה, יש בה כדי לבסס ממצאים מרשיעים כנגד הנאשם, בנוסף ובשים לב למה שיפורט להלן.

8. לעומת זאת, עדותו של הנאשם לא הותירה בפניו רושם חיובי. הנאשם ניסה להרחיק עצמו מאחריות לפגיעה בהולך הרגל, גם כשציין כי הנפגע הוא זה שפגע ברכבו, ותוך העלאת "עובדות" שלא היה להן זכר בהודעתו במשטרה, כגון טענתו כי היה במקום פקק תנועה. הנאשם טען בפניו עוד, כי ראה "בזווית העין מישהו רץ, ראיתי אותו עם ילדה וחשבתי שברח להם כדור". לעומת זאת, במשטרה טען כי הבחין באבא ובילדה במרחק של כ-2 מטר משפת המדרכה "ללא כוונה לחצות את הכביש". לא זו אף זו, וחרף שדה הראייה שעמד לרשותו, מודה הנאשם כי לא הבחין בילד הנפגע עד לאחר הפגיעה בו וכשעצר את הרכב וירד ממנו. ההסבר שנתן הנאשם לכך היה, כי "הוא לא ירד רגלית, הוא ירד רכוב, הוא מחזיק אותו כפוף ונוסע עם רגל אחת קדימה, אתה לא יכול לראות אותו בזווית אין סיכוי". הסבר זה אינו מקובל עליי ודינו להידחות.

בשים לב להתרשמותי מהנאשם, הרי שאני דוחה את גרסתו ומעדיף על פניה את גרסת האבא שכאמור הותיר רושם מהימן.

9. התרשמותי השלילית מהנאשם מעל דוכן העדים, הסתירות שפורטו, ניסיונו להרחיק עצמו וטענותיו שאינן עולות בקנה אחד עם המציאות, יש בהם כדי לחזק את עדותו של האבא בפרט, ואת ראיות התביעה בכלל.

התוצאה היא, שאני מאמץ את עדותו של האבא, **לפיה הוא עמד באמצע מעבר החצייה כאשר רכב הנאשם חולף על פניו ופוגע בבנו** שהספיק אף הוא להתקדם מעבר למקום עמידתו של האבא.

10. תקנה 67(א) לתקנות התעבורה קובעת, כי "נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, **והולכי רגל חוצים במעבר**, יאפשר להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך" (ההדגשה לא במקור).

מעדותו של האבא עולה, כי על אף שהיה בתוך המעבר יחד עם בנו שאף התקדם לפניו, בחר הנאשם להמשיך בנסיעה ולא נתן להם זכות קדימה, תוך שפגע בילד. אם כך, יש לקבוע כי הנאשם כשל במילוי חובותיו המוגברות הנדרשות ממנו בסביבת מעבר חצייה. ראה ע"פ 558/97, מלניק נ' מ"י (מאגרים משפטיים).

11. יתרה מכך, גם אם הייתי מקבל את גרסת הנאשם במלואה, לא היה בכך כדי לפטור אותו מאחריות בתיק זה וזאת בשים לב לאותן חובות מוגברות של נהג לקראת מעבר חצייה ובשים לב לשדה הראיה שעמד לרשות הנאשם והודאתו כי לא הבחין בהולך הרגל עד לאחר הפגיעה בו.

בכגון דא, מעדותו של הבוחן עלה כי ביצע ניסוי שדה ראייה מתוך מושב הנהג, על כן לא ברור מדוע לא הבחין הנאשם בהולך הרגל טרם הפגיעה בו. ויודגש, כי האמור כאן הינו למעלה מהצורך שכן גרסתו של

הנאשם נדחתה על ידי. משכך, כל הטענות שהעלה בא כוחו המלומד של הנאשם לגבי כשלים שנפלו לכאורה בעבודתו של הבוחן, אין בהן כדי להועיל לנאשם.

12. גם הטענה לעניין מחדלי חקירה שהיו יכולים לאמת או לסתור את עדות האבא, כגון הצבעה עמו לגבי מקום עמידתו על מנת לבדוק אם רכב יכול היה לחלוף על פניו, אין בה כדי להביא לתוצאה אחרת בתיק זה, שכן עיון בתמונה מס' 3 של הגיליון ת/5, בה מצביע הנאשם על מקום הפגיעה, מראה כי גרסתו של האבא עולה בקנה אחד עם הנתונים בשטח.

13. בשים לב לדו"ח הבוחן, לשדה הראייה, לתמרורים וליתר הנסיבות שפורטו לעיל, אני קובע כי היה על הנאשם להבחין בהולך הרגל חוצה את הכביש במעבר החצייה ולעצור את רכבו על מנת לאפשר לו להשלים את החצייה בבטחה, ולא לנסות לעקוף את האבא שעמד בתוך המעבר.

14. במאמר מוסגר ובבחינת למעלה מן הצורך אוסיף עוד, כי גם טענה לרשלנות מצדו של הולך הרגל (בשים לב לטענת הנאשם) אין בה כדי לסייע לנאשם, שכן החובות המוגברות של נהג בסביבת מעבר חצייה אינן מושפעות מרשלנות זו או אחרת, אם הייתה מצד הולך הרגל.

ראה בעניין זה, פסק הדין בע"פ 8827/01, ישראל שטרייזנט נ' מ"י, פ"ד נ"ז (5), 509.

סוף דבר

15. לסיכום, אני קובע כי הנאשם נהג ברשלנות, לא נתן תשומת לב מספקת לתנאי הדרך ולא נתן להולך הרגל להשלים את החצייה בטחה וכתוצאה מכך פגע בו וגרם לו לחבלה. מכל אלה, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

25. המזכירות תשלח לצדדים עותק הכרעת הדין ותזמנם לטיעונים לעונש לתאריך 08/07/14 בשעה 09:00.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ד, 05 יוני 2014, בהעדר הצדדים ובהסכמתם.